

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 228. Nullus Sacerdos, etiam regularis (extra mortis articulum)
confessiones sæcularium, etiam Sacerdotum, potest audire, nisi aut
Parochiale Beneficium, aut ab Episcopo per examen (si illi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

funt, in quibus compertum est (ait Cardinalis Palavicinus Hiftor. Concil. Trid. l. 12. c. 11. n. 2.) licuisse civis Sacerdoti quemlibet à peccatis quibuscumque absolvere. Et, si Navarro credimus (in cap. placuit de poenit. dist. 1. n. 1. & seqq.) huiusmodi libertatem perdurasse usque ad tempora Urbani II. à quo fuit interdicta. Ex eo itaque quòd nulla sit, nec unquam fuerit reservationis species pro articulo mortis, aperta est illatio Concilii, totam potestatem Ordinis pro eo articulo manere in tota libertate, amplitudine, & universalitate, in qua fuit in primis Ecclesiae incunabulis. Si ergo in illis quilibet Sacerdos, absque ulla speciali animarum cura, & approbatione, etiam praesente Episcopo, vel Parocho, validè & licitè potuit ubique, quoscumque fideles à quibuscumque peccatis & censuris absolvere, sequitur (ex illatione Concilii) in articulo mortis, etiam hodie, quemlibet Sacerdotem, absque ulla speciali animarum cura, & approbatione, id. validè & licitè posse, etiam praesente Episcopo, Parocho, vel approbato. Nullum quippe pro tunc omnino est impedimentum, nulla restrictio, nulla limitatio, nulla reservatio, secundum Concilium. Ergo potestas cuiuscumque Sacerdotis, pro tunc, est absque ullo impedimento, absque ulla restrictione, limitatione, reservatione, &c. Tam proinde ampla, libera, & universalis, quam primitus fuit. Vide tamen dicenda infra n. 2759.

Solvuntur objectiones.

2704 **O**bjicies 1°. quando Tridentinum dicit, singulos Sacerdotes in articulo mortis absolvere posse quoscumque poenitentes, à quibuscumque casibus, &c. non condit jus novum, sed explicat antiquum, in Ecclesia semper custoditum, ut patet ex his verbis: *custoditum in Ecclesia semper fuit*, &c. At quis antiquum non permittit moribundis, absolvi à simplici Presbytero, nisi absente Episcopo, ut constat ex can. *Presbyter* 26. q. 7. *Presbyter, in conspectu Episcopo, non reconciliat poenitentem, nisi absente Episcopo, ultima necessitas cogat.*

Respondeo negando maiorem, quia iure antiquo, nulla unquam reservatio fuit in articulo mortis, ut Concilium Tridentinum perspicue declarat. Nec contrarius est canon *Presbyter*, utpote expressè agens solum de foro externo. Loquitur enim de publicè & notoriè excommunicato, cujus reconciliatio, ob publicum scandalum, & commotionem totius civitatis, ante abidem fenatrum Ecclesiae publicè faciendae erat. Ita Magister Sentent. in 4. dist. 20. Quia ergo peccator ille erat excommunicatus non toleratus, reparatio scandalum postulabat, ut consuleretur Episcopus si aderat, & tempus permittebat.

2703 **O**bjicies 2°. Bonifacius VIII. extrav. commun. l. 5. tit. 10. c. 1. reservatà sibi aliquà excommunicatione, decernit, quòd taliter excommunicatus, à nullo, absque speciali mandato, absolvi possit: *nisi forsitan ad nos habere accessum non potest, in mortis articulo constitutus*. Ergo ne quidem in articulo mortis potest, si accessum habere possit.

Respondeo negando consequentiam. Neque enim Bonifacius ibi vult, in articulo mortis excommunicationem à se latam inanere reservatam in foro interno, sed in foro externo, ita ut inferior Sacerdos ab ea in foro externo absolvere non possit, si ad Pontificem sit accessus. Si autem pro tunc non sit accessus, sed contingat moribundum convalescere, servanda est generalis regula, ab eodem Bonifacio VIII. sancita cap. *eos qui de sent. excom.* in 6. juxta quam in articulo mortis absolutus à censuris reservatis, à non habente aliàs potestatem in reservata, tenetur postea, si convales-

cat, sistere se Superiori reservanti, vel ejus delegato, non ut rursus absolvatur, sed ut mandatis ejus pareat (aliàs in eandem censuram reincedit, ut ibi habetur) nam ut S. Thomas ait q. 8. Supplem. a. 6. *non oportet, quòd in articulo mortis absolutus ab excommunicatione ad iudicem vadat (qui aliàs absolvere potuisset) absolutionem petens, sed satisfactionem offerens*. Absolutus tamen, in articulo mortis, à casibus reservatis per simplicem Sacerdotem, seu approbatum, aliàs non habentem potestatem in reservata, non tenetur postea se sistere Superiori. Quia directè absolutus est à reservatis, ab eo qui directam tunc habebat in casus illos potestatem. Nec absolutus est cum onere, prout in superiori casu. Quia onus istud nullibi statuitur.

Objicies 3°. potestas absolvendi quoscumque à quibuscumque peccatis, & censuris, in articulo mortis, concessa non est cuilibet Sacerdoti, nisi ob necessitatem: *ne quis pereat*. At praesente approbato, vel potestatem in reservata habente, nulla est necessitas ut id fiat per simplicem Sacerdotem, neque periculum est *ne quis pereat*.

Respondeo ut supra, Ecclesiam quidem ob necessitatem, pro eo articulo, abstulisse ab omni reservatione; rationem tamen immediatam, ob quam Sacerdos id potest, non esse necessitatem, sed quia nulla tunc est reservatio, nullum impedimentum, nulla restrictio, vel limitatio potestatis in Ordinatione acceptae, quae proinde tam manet cum tota sua amplitudine & universalitate in simplici Sacerdote, quam in approbato, vel aliàs potestatem in reservata habente.

Objicies 4°. Rituale Pauli V. sic habet: *si periculum mortis imminet, approbatusque desit, quilibet Sacerdos poterit à quibuscumque censuris & peccatis absolvere*.

Respondeo Rituale Pauli V. id ibi asserere quòd à Doctoribus omnibus absque controversia receptum est, praescindendo ab eo quòd controversum est. Assertio verò nostra, tametsi evidenter, ut nobis videtur, in Tridentino fundata, est nihilominus inter Doctores adeò controversa, ut videatur communis contra communem. Et quamvis Doctores ei contradicentes videantur equivocatione decepti, putantes Tridentinum loqui pro solo casu necessitatis, cum ita non sit (ut vidimus) quia tamen eorum autoritas non nihil ingerit dubitationis, & in ea dubitatione non potest esse nimis magna securitas, ubi periclitatur aeternitas: & aliunde nec charitas, nec prudentia permittit aeternae salutis aleam committere vel minima incertitudini; nec probabilior aut probabilissima opinio (ubi de valore Sacramenti maxime necessarii agitur) ponit in tuto salutem, si à parte rei falsa sit, ut esse potest (neque enim contraria opinioni ob gravium Patronorum multitudinem negare possumus aliquam, saltem ab extrinseco probabiliter) idèò in praxi caveat simplex Sacerdos, praesente approbato vel Parocho, moribundum absolvere, caveat etiam moribundus ipsi confiteri. Neque enim id omnimodè securum est, licet videatur tam clarè à Tridentino traditum.

CAPUT CCXXVIII.

Nullus Sacerdos, etiam regularis (*extra mortis articulum*) confessiones secularium, etiam Sacerdotum, potest audire, nisi aut Parochiale Beneficium, aut ab Episcopo per examen (si illi videbitur necessarium) approbationem obtineat.

Ita statuit Tridentinum sess. 23. c. 15. *privilegiis* (inquit) *et consuetudine quacumque, etiam immemorabili, non obstantibus*. Unde Sequitur 1°. cessare hodie varia privilegia Reg-

gularium, quibus ipsis (iniuste ab Episcopo recusatis) per Clementinam *dudum* de privilegiis, aliasque SS. Pontificum Constitutiones, concessum erat secularium confessiones audire: utpote praesenti Decreto Concilii Tridentini abrogata.

2708 Sequitur 2°. etiam Lectores & Graduatos in Theologia huic legi Tridentini subiectos esse, uti 6. Augusti 1571. declaravit Pius V. Constitutione, quae incipit, *Romani Pontificis*.

2709 Sequitur 3°. Episcopi approbationem non requiri ad audiendas confessiones Regularium. Cum Tridentinum eam solum requirat ad audiendas confessiones secularium.

2710 Sequitur 4°. Episcopi approbationem non requiri in habentibus Parochiale Beneficium: utpote qui à Tridentino excipiuntur. Ipsi tamen per suam institutionem in Parochos, solum accipiunt ordinariam jurisdictionem audiendi confessiones in Parochia sua; non in tota Diocesi. Nec censentur pro tota Diocesi approbati, nisi quatenus idonei censentur, ad audiendas in tota Diocesi secularium confessiones, accedente Parochorum consensu (quo consensu, secundum declarationem SS. Pontificum, non indigent Regulares privilegiati) per consensum namque Parochorum delegatam accipiunt jurisdictionem audiendi confessiones in Parochiis ipsorum, ubi sic habet consuetudo per Episcopum approbata; prout sic habet in Belgio. Aliis quippe Parochiale Beneficium nullam ipsis, nisi in Parochianos suos, tribuit jurisdictionem.

2711 Et quia cessante titulo jurisdictionis, cessat iurisdiclio, statim atque Parochus definit esse Parochus, jurisdictionem ad audiendas confessiones habere definit, nisi forte prius ad eas audiendas approbatus fuisset independentem à Beneficio Parochiali. Ita cum communi Barbofa in *Trid. sess. 23. c. 15. n. 21. & p. 2. de offic. & potest. Episc. allegat. 25. §. 16.* ad id referens declarationem S. Congregationis Concilii Tridentini.

CAPUT CCXXIX.

Unius Episcopi approbatio non sufficit ad hoc in Sacerdos, etiam Regularis, secularium confessiones ubique audire posse.

2712 **A**SSERTIO certa est 1°. quia, cum Innocentius X. ad instantiam Episcopi Angelopolitani, per S. Congregationem Cardinalium, ad id specialiter deputatorum, in iudicio contradictorio anno 1643. examinari iussisset varias quaestiones, quas inter nona erat: *an unum Regularis quicumque, etiam Societatis Jesu, possit administrare Sacramentum Penitentiae secularibus, sine licentia Episcopi Diocesani, si in alia Diocesi approbatus sit.* Congregatio respondit: *Regulares, etiam Societatis Jesu, in sua Diocesi ab Episcopo approbati, ad confessiones secularium audiendas, nequaquam posse, in alia Diocesi, huiusmodi confessiones audire.* Quam resolutionem Innocentius X. per Decretum, quod incipit, *cum sicut*, autoritate Apostolica confirmavit, observarique praecipit ab omnibus Regularibus, etiam Societatis Jesu, non obstantibus privilegiis, sub quacumque forma & tenore concessis.

2713 2°. S. Congregatio Cardinalium, anno 1659. ab Alexandro VII. specialiter deputata, hanc propositionem: *Regulares Ordinum Mendicantium, semel approbati ab uno Episcopo, ad confessiones audiendas in sua Diocesi, habentur pro approbatis in aliis Diocesis, nec nova indigent Episcoporum approbatione: declaravit falsam, & saluti animarum perniciosam.* Eandem declarationem Alexander VII. per Breve ad Episcopum Andegavensem, autoritate Apostolica confirmavit; atque à cunctis tenendam, & in praxi observandam, sub gravibus poenis mandavit, non obstantibus quibuscumque contrariis.

3°. Clemens X. in Constitutione *superni magni Patris-familias* anno 1670. cum expressa derogatione omnium privilegiorum, & consuetudinum in contrarium, declaravit, *Religiosos, ab Episcopo ad confessiones secularium audiendas approbatos, non posse, in alia Diocesi, eas ab Episcopo Diocesani approbatione audire, quatenus praesentes subditi sint eius Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati.* In quo postremo Religiosi approbati differunt à Parochis, qui Parochianorum suorum confessiones in aliena Parochia & Diocesi audire possunt; cò quod ordinariam in illos auctoritatem habeant, quam ubique exercere possunt, quoad ea quae sunt abique streptu iudicii.

4°. Congregatio Concilii, ante novissimas istas declarationes, die 6. Junii 1608. declaraverat, *tam Seculares, quam Regulares, in una Diocesi approbati ad audiendas personarum secularium confessiones, non posse in alia eadem confessiones audire, absque Episcopi Diocesani approbatione, ut videre est apud Barbofam p. 2. de offic. & potest. Episc. allegat. 25. §. 32.*

5°. idipsum adhuc diù ante declaratum erat 2714 in Clementina *dudum* de sepulchris, quoad hoc nunquam revocata, sed (ut vidimus) à Sede Apostolica saepius confirmata, & imovata. Ibi enim sic habetur: *Provinciales... Ordinum Praedicatorum exigere studeant personas sufficientes, idoneas, vitæ probatas, discretas, modestas, atque peritas, ad tam salubre ministerium, & officium exequendum. Quas sic ab ipsi electas representent. Praelatis, ut de eorum licentia, gratia, & beneplacito, in... Diocesis eorumdem, huiusmodi persone sic electe confessiones confiteri sibi voluntariam audiant... extra Civitates & Diocesis, in quibus fuerint deputatae, confessiones nullatenus audiant.*

CAPUT CCXXX.

Ad audiendas secularium confessiones, non sufficit approbatio obtema ab Episcopo praesentis; sed necessaria est approbatio obtema ab Episcopo loci, ubi audienda est confessio.

Sic pro certo sentio cum sapientissimo Patre 2717 nostro Lezana to. 1. qq. regular. c. 19. n. 19. contra Magistrum meum Bonae-Spe de penit. disp. 11. n. 25. Et sic pro certo sentire debent omnes, postquam Clemens X. sic expressè declaravit in citata Constitut. *superni*, prout n. 2714. vidimus.

CAPUT CCXXXI.

Ad audiendas secularium confessiones, necessaria est approbatio obtema: non sufficit praesentis, & iniuste negata.

Sic etiam pro certo sentire debent omnes. Tum 2718 quia Tridentinum expressè dicit, *approbationem obtineat.* Tum quia Alexander VII. damnavit hanc propositionem 13. inter 45. *satisfacit praeccepto annuae confessionis, qui confitetur Regulari, Episcopo praesentato, sed ab eo iniuste reprobat.*

CAPUT CCXXXII.

Regularis approbatus ad tempus limitatum, et elapso, confessiones sine nova approbatione audire nequit, sive iuste, sive iniuste fuerit limitatus.

APERTè sequitur ex dictis capite praecedenti. Et 2719 lapsò quippe tempore, ad quod limitatus fuerat delictus